

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-126)

Jul (3) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி – 103)

640. அர்ச்சித:

இவ்விதம் பலவாக விளங்குகின்ற அர்ச்சாவதாரத்தைக் கொண்டவன். இப்படியாக உள்ள அர்ச்சாவதாரம் என்பது பரவாஸுதேவன் போன்று வெகுதாரத்தில் இல்லாமலும், தேவனாகவும் மனிதனாகவும் அவதாரங்கள் கொண்ட விபவம் போன்று ஏதோ ஒரு காலத்தில் மட்டுமே அமையாமலும், ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் மட்டுமே இல்லாமலும், எப்போதும் அனைத்து சேஷத்ரங்களிலும், கண்களால் நேரடியாகக் காணலாம்படி இருப்பதாகும். இப்படிப்பட்ட அர்ச்சாவதாரத்தின் தத்வத்தைப் பற்றிய இரகசியத்தை பகவத் சாஸ்த்ரம் என்னும் பஞ்சராத்ர ஆகமம், போதாயன ஸ்ம்ருதி, வைஷ்ணவ ஸ்ம்ருதி, புராணங்கள் போன்ற பலவற்றிலும் காணலாம். மேலும் விஷ்ணு தர்மத்தில், கீழே உள்ள வரிகளிலும் காணலாம்:

- விஷ்ணுதர்மம் (103-19) – ஸுரூபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்த வதநேக்ஷணாம் க்ருத்வா ஆத்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ணரஜாதிபி: - மஹாவிஷ்ணுவின் அர்ச்சா விக்ரஹத்தை அழகான திருமுகத்துடனும், மலர்ந்த திருவாய், அழகான திருக்கண்கள் ஆகியவற்றுடனும் கூடியதாய் வெள்ளி அல்லது தங்கத்தில் செய்து.
- விஷ்ணுதர்மம் (103-28) – தாமர்ச்சயேத் தாம் ப்ரணமேத் தாம் யஜேத் தாம் விசிந்தயேத் விசத்யபாஸ்த தோஷஸ்து தாமேவ ப்ரஹ்மரூபிணீம் -

இப்படிப்பட்ட அர்ச்சா விக்ரஹத்தை ஒருவன் வணங்கவேண்டும். அவன் முன்பாக விழுந்து நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும். அவனுக்கு அனைத்தையும் அளிக்கவேண்டும். அவனையே த்யானித்தபடி இருத்தல் வேண்டும். இப்படிப்பட்டவன் அனைத்து பாவங்களும் நீங்கப் பெற்றவனாக, இறுதியில் உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தின் திருவடிகளை அடைகிறான்.

641. சும்ப:

இந்த உலகில் உள்ள மனிதர்கள் தாங்கள் எவ்விதம் இவனை அழகுடன் காணவேண்டும் என்று எண்ணியபடி உள்ளனரோ, அது போன்ற அழகினால் இவன் இருப்பதாக அனைவராலும் விரும்பப்பட்டபடி உள்ளவன். அல்லது “சு” என்னும் பூமியில் த்யானம், ஆராதனம் போன்ற அனைத்திற்கும் எல்லையாக விளங்குகின்ற அர்ச்சாவதார விக்ரஹத்தில் நின்றபடி, தனது அடியார்களுக்கு யமன் மற்றும் அவனது தூதர்கள் மூலம் ஏற்படுகின்ற பயத்தை போக்கும்படியாக உள்ளவன். இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் அர்ச்சா ரூபமாக நிற்கின்ற சேஷத்ரங்களில் தங்களது சரீரத்தை விட்டவர்களுக்கு, அவரவர்களின் தகுதிக்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தானாகவோ அல்லது தனது அடியார்கள் மூலமாகவோ அவர்களுக்கு அந்தப் பிறவியிலேயோ அல்லது புண்ணியமான வேறு ஏதோ ஒரு பிறவியிலேயோ தன்னுடைய ப்ராப்தியை அளிக்கிறான். கீழே உள்ள பல வரிகளையும் காண்க:

- ஆமாஸயதி பூபாகம் பரிதஸ் தத்வதேவ ஹி ஸ்வசேஷத்ர: - தான் எழுந்தருளியுள்ள இடத்தின் நான்கு திசைகளையும் விளங்கும்படியாகச் செய்கிறான்.
- யஸ்மாத் தேவலயோத்தேசாத் ஸுத்மாதஜலஜஸ்ய ச பவேத் சப்தாநிவேதச்ச தாவத் சேஷத்ரம் ததுச்சயதே - ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயிலின் சங்கின் ஒலியானது எவ்வளவு தூரம் கேட்கிறதோ, அதுவரை பரிசுத்தமான இடமாகவே ஆகிறது.

- ஐஹிகாமுஷ்மிகீ யத்ர ஸித்திர்பவதி தேஹிநாம் அணிமாத்யஷ்டகோபேதா ஸ்வசக்த்யா ஸ்வாத்மநா து வை - அணிமா உள்ளிட்ட அஷ்டமா ஸித்திகளுடன் கூடியதாகவும், இந்த உலகம் மட்டும் அல்லாது, மேல் உலகத்திலும் காணப்படும் ஸித்திகள் அனைத்தும் சேஷத்ரங்களில் வசிப்பவர்கள் சற்றே முயன்றால் எளிதாகக் கைகூடுகின்றன.
- அத்வாவநிஷு ஸர்வாஸு நித்யம் குர்வதி ஸந்நிதிம் முக்தயே ஸர்வபூதாநாம் விசேஷேண து வை புவி - ஸர்வேச்வரன் உயர்ந்த ராஜமார்க்கங்களில் மட்டும் அல்லாமல் சிறிய பாதைகளிலும் உள்ளான். ஆகவே அனைத்து உயிர்களும் எந்தவழியில் சென்றாலும் அவனை அடைந்து முக்தி அடையலாம்.

த்ராஹீத்யுக்த்வா ஜகந்நாதம் சஷிப்ரம் ஸ்தரீ பால பூர்வகை:
 ஜ்ஞாத்வா விமுக்ததேஹம் து ஸஹ புர்யஷ்டகேந து
 மஹதா தூர்யகோஷேண க்ருத்வா ரதவரே து வை
 ஜித்வா அந்தக படாந் ரௌத்ராந் பலாத் சேஷத்ரே ச கிங்கரா:
 ஆநீய சேஷத்ரநாதஸ்ய அபித: க்யாபயந்தி ச
 தேவ சேஷத்ரே த்வதீயே அஸ்ய விமுக்தம் பாஞ்சபௌதிகம்
 சரீரமத்யாநாதஸ்ய குரு சச்வத் யதோசிதம்
 சேஷத்ரநாதஸ்து தத்வாக்யம் ஸமாகர்ண்ய கணோரிதம்
 குருணாநுகதேநைவ தந்நிரீச்ய து சக்ஷுஷா

இதன் பொருள் – சேஷத்ரங்களில் வசிக்கும் ஒருவன் ஜகந்நாதனைக் குறித்து, “பகவானே! என்னுடைய மனைவி மற்றும் புத்திரர்களோடு சேர்ந்துள்ள என்னைக் காப்பாயாக” என்று வேண்டக்கூடும். உடனே அங்கு பகவான் தோன்றுகிறான். முதலில் யமனின் கிங்கரர்களை விரட்டுகிறான். அதன் பின்னர் இனிய சங்கின் ஒலியும் பேரிகைகளும் முழங்க அங்கு வரும் விஷ்ணுதாதர்கள் அந்த ஜீவனை ஒரு அழகான ரதத்தில் ஏற்றி ஸர்வேச்வரனிடம் கொண்டு செல்கின்றனர். ஸர்வேச்வரனிடம் அவர்கள், “பகவானே! இவன் தாங்கள் வசிக்கின்ற சேஷத்ரத்தில் பஞ்சபூதங்களுடன் கூடிய தனது சரீரத்தை விட்டான். இப்போது இவன் அனாதன்.

ஆகையால் இவனுக்கு ஏற்றதைத் தாங்கள் செய்யவேண்டும்”, என்று கூறுகின்றனர். உடனேயே சேஷத்ரத்தின் அதிபதியாகிய ஸர்வேச்வரன் அந்த ஜீவனை மிகவும் கருணையுடன் கடாசுஷிக்கிறான்.

இப்படியாக யார் ஒருவர் தங்களது சரீரத்தை ஸர்வேச்வரன் அர்ச்சாவதாரமாக உள்ள புண்ணிய சேஷத்ரத்தில் விடுகிறார்களோ, அவர்களது பூர்வவினைகள் அனைத்தும் தூய்மை ஆக்கப்படுகின்றன.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 126)

ஆக இங்கு நாம் (பூர்வபக்ஷி) உரைப்பது என்னவென்றால், தைத்திரீயம் (2-1) - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மமே ஸத்யம், ஞானம், எல்லையற்றது - என்ற வரியின் மூலம் ப்ரஹ்மமானது தன்னைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ள வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றும், அந்த வஸ்துக்கள் அனைத்தும் மாறுபாடுகளை அடையக் கூடியவை என்றும், ஏதும் அறியாமல் உள்ளவை (அறிவற்றவை அல்லது ஜடம்) என்றும், ஒரு எல்லையுடன் கூடியவை என்றும் கூறப்பட்டது. மேலும் அவன் ஆனந்தமயன் என்று கூறும் வரியானது “அவன் சுகமற்றவைகளுக்கு (அல்லது துன்பங்களுக்கு) எதிர்த்தட்டாக உள்ளான்” என்று உணர்த்துகிறது. இதே காரணத்தினால் பிரிக்க முடியாதபடி ஒரே வஸ்துவாக உள்ளதும், ஒரே சீரான ஆனந்தம் கொண்டதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பதான ஆனந்தமயன் என்பதில் உள்ள “மயட்” என்னும் விசுவயானது, “ப்ராணமயன்” என்பதில் எந்தவிதத்தில் பொருள் கொள்ளப்பட்டதோ அதே போன்று பொருள் கொள்ளப்படவேண்டும் என்றாகிறது. ஆகவே அவித்யை காரணமாக - பலவிதமாக உள்ளான் என்று எண்ணப்படுபவனும், தேவர்கள் போன்று பல சரீரங்களில் உள்ளவனும் - ஆகிய ஜீவாத்மா, அடிப்படையில் எந்தவிதமான மாற்றங்களும் அடையப்படாத ஸ்வரூபம் கொண்டவனே ஆவான்; மேலும் அவன் இயல்பாகவே ஸுகத்தை மட்டுமே கொண்டவன் ஆவான். இதனால் அந்த ஜீவாத்மாவே ஆனந்தமயன் என்று கூறப்படுகிறான் என்கிறோம். ஆகவே ஆனந்தமயன் என்பது ப்ரத்யகாத்மாவே ஆவான், ப்ரஹ்மம் அல்ல.

ஸித்தாந்தம் - பலவிதமான நிலைகளில் ஆனந்தம் என்பது கூறப்படுவதால், ஆனந்தமயன் என்று படிக்கப்பட்டவன் ப்ரஹ்மமே (பரமாத்மாவே) ஆவான். எப்படி? தைத்திரீய உபநிஷத் (2-8) - ஸ ஏஷ ஆநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதி -

ஆனந்தமயனின் ஆனந்தம் குறித்து ஆராய்ந்து அறியும் ஆசை ஏற்படுகிறது - என்று தொடங்கி, (2-9) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - அடைய இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்று முடிக்கப்பட்டது; இந்த வரிகளில் ஆனந்தம் என்பது பலவிதமாக உரைக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு நிலையில் உள்ள ஆனந்தம் என்பதும் அதற்கு முந்தைய நிலையில் உள்ள ஆனந்தத்தில் நூறு மடங்கு உள்ளது என்று கூறப்பட்டது; இறுதியாக எல்லையற்ற ஆனந்தம் என்று கூறி முடிக்கப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட இறுதியாக உரைக்கப்பட்ட ஆனந்தம் என்பது (ஆனந்தத்தின் அளவு என்பது) மிகவும் அற்பமான அளவு மட்டுமே ஆனந்தம் என்பதைக் கொண்டவனும், துன்பங்கள் கலக்கப்பட்ட எல்லையுடன் கூடிய இன்பம் என்பதைக் கொண்டவனும் ஆகிய ஜீவாத்மாவிற்குக் கிட்டுவது இயலாத ஒன்றாகும். இப்படிப்பட்ட ஆனந்தம் என்பது பரமாத்மாவையே தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டதாக உள்ளது; அதாவது தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாகவும், அனைத்தையும் விட வேறுபட்டவனும் ஆகிய பரமாத்மாவைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டதாகும்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி – 126)

பகவத் ஆராதநம் போன்றவற்றைச் செய்யவேண்டிய கட்டாயம்

மூலம் – இப்படி அநந்யப்ரயோஜந நிரந்தர பகவதநுஸந்தாந பரீவாஹமான கைங்கர்யத்திலே பகவச்சாஸ்த்ரோக்தமுமாய் வ்யாஸ தசஷாதி மஹர்ஷி மதங்களோடும் ஸங்கதமாய் “மறம் திகழும்” என்கிற பாட்டிலும், “இருமுப்பொழுதேத்தி” என்ற பாசுரத்துக்கு விவக்ஷிதமாக ஆசார்யர்கள் வ்யாக்யாநம் பண்ணின காலவிபாகத்தை

அபிகச்சந ஹரிம் ப்ராத: பச்சாத் த்ரவ்யாணி சார்ஜயந்
அர்ச்சயம்ச்ச ததோ தேவம் மந்த்ராந் ஜபந்நபி
த்யாயந்நபி பரம் தேவம் காலேஷுக் தேஷு பஞ்சஸு
தர்மாநஸ்ஸதா சைவம் பாஞ்சகாலிக வர்த்தமநா
ஸ்வார்ஜிதை: கந்தபுஷ்பாத்யை: சுபைச்சக்தயநுரூபத:
ஆராதயந் ஹரிம் பக்த்யா கமயிஷ்யாமி வாஸராந்

என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்யக் கேட்டு வங்கிபுரத்து நம்பி நித்யத்திலே ஸங்க்ரஹித்தார். இப்படிப் பெரியஜீயர் உள்ளிட்டார் நித்யங்களிலும் கண்டுகொள்வது. இவற்றிலுள்ள வைஷ்ணவங்கள் அவ்வோ ஸம்ஹிதாவிசேஷங்களிலே சொல்லும் விகல்பங்களாலே ஸங்கதங்கள். இப்படியாகையாலே ந தேவலோகா க்ரமணம், பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா,

யத்ர குத்ர குலே வாலோ யேஷு கேஷு பவோஸ்து மே
தவ தாஸ்யைகபோகே ஸ்யாத் ஸதா ஸர்வத்ர மே ரதி:
கர்மணா மநஸா வாசா சிரஸா வா கதஞ்சந்
த்வாம் விநா நாந்யமுத்திச்ய கரிஷ்யே கிஞ்சித் அப்யஹம்

“தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும் ஈதே” என்கிறபடியே பகவத் ப்ரீதிமாத்ரம்
ப்ரயோஜநமான கைங்கர்யத்திலே ஸ்வாசார்யோபதிஷ்டமாயிருப்பதொரு
சாஸ்த்ரீய ப்ரக்ரியைக் கொண்டு யதாகாலம் அந்வயிக்க ப்ராப்தம்.

விளக்கம் – இப்படியாக இடைவிடாத த்யானத்தின் விளைவாக உள்ளதும், மற்ற
எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் செய்யப்படுவதும், ஒருநாளைக்கு
ஐந்துவிதமான ஆராதனையுடன் கூடியதும் ஆகிய பகவத் கைங்கர்யம் என்பது
பாஞ்சராத்ர ஆகம சாஸ்த்ரங்களிலும், வ்யாஸர் மற்றும் தசுஷர் ஆகிய
மஹரிஷிகளின் வாக்குகளிலும் தெளிவாகவே உள்ளது. இந்தக் கருத்து பெருமாள்
திருமொழி (1-7) – மறம் திகழும் –என்றுள்ள பாசுரத்தில், (1-7) –
இருமுப்பொழுதேத்தி - கொடுமையான பல சிந்தனைகள் கொண்ட மனதை
வசப்படுத்தி, ஐந்து காலங்களிலும் ஆராதித்து – என்று ஆசார்யர்கள் வ்யாக்யானம்
இட்டது காண்க. இப்படியாக இந்தப் பாசுரத்தில் கூறப்பட்டபடி உள்ள ஐந்துகால
ஆராதனை என்பதைக் குறித்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்ததைக் கேட்ட
வங்கிபுரத்து நம்பி தன்னுடைய காரிகையில் (34-36) கீழே உள்ள வரிகளை
அருளிச்செய்தார்:

அபிகச்சந ஹரிம் ப்ராத: பச்சாத் த்ரவ்யாணி சார்ஜயந்
அர்ச்சயம்ச்ச ததோ தேவம் மந்த்ராந் ஜபந்நபி
த்யாயந்நபி பரம் தேவம் காலேஷுக்தேஷு பஞ்சஸு
தர்மாநஸ்ஸதா சைவம் பாஞ்சகாலிக வர்த்தமநா
ஸ்வார்ஜிதை: கந்தபுஷ்பாத்யை: சுபைச்சக்தயநுரூபத:
ஆராதயந் ஹரிம் பக்த்யா கமயிஷ்யாமி வாஸராந்

இதன் பொருள் - காலை நேரங்களில் ஸர்வேச்வரனிடம் சென்று, அதன் பின்னர் அவனை ஆராதிப்பதற்குத் தேவையான பொருட்களைச் சேகரித்து, அதன் பின்னர் அவனை ஆராதனம் செய்து, அதன் பின்னர் அவனைக் குறித்த மந்த்ரங்களை ஜபித்தபடி இருந்து, பின்னர் மிகவும் உயந்தவனாக உள்ள அவனை எப்போதும் த்யானித்தபடி இருப்பேன். இப்படியாக ஐந்து காலங்களில் அவனை ஆராதித்தபடி எனது பொழுதைப் போக்குவேன். ஒவ்வொரு நாளையும் ஐந்தாகப் பிரித்து, அந்தந்த வேளைகளில் செய்யப்பட வேண்டிய ஆராதனைகளைச் செய்தபடி இருப்பேன். என்னால் இயன்றவரை சேகரிக்கப்பட்ட சிறந்த சந்தனம், மலர்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு அவனைப் பக்தியுடன் ஆராதனை செய்வேன் (இங்கு கூறப்பட்ட ஐந்து காலம் என்பது - அபிகமனம், உபாதானம், இஜ்யை, ஸ்வாத்யாயம் மற்றும் யோகம் என்பதாகும்).

இப்படியாக உள்ள விஷயங்கள் குறித்து பெரியஜீயர் போன்றவர்கள் அருளிச்செய்த அன்றாட அனுஷ்டானங்கள் குறித்த நூல்களில் மேலும் அறியலாம். இது போன்ற பல க்ரந்தங்களில் காணப்படும் சிறு வேறுபாடுகள் என்பவை, பல்வேறு ஸம்ஹிதைகளில் காணப்படும் வேறுபாடு காரணமாகவே உண்டாகின்றன என்று அறிக.

இப்படியாக ப்ரபந்நன் ஒருவன் தன்னுடைய ஆசார்யனால் உபதேசம் செய்யப்பட்டபடி, சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டபடி, ஸர்வேச்வரனுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படுத்துவது மட்டுமே பலன் என்பதான கைங்கர்யத்திலே ஈடுபட்டபடி இருத்தல்வேண்டும். மற்ற எதுவும் அவனுக்கு மகிழ்வு உண்டாக்காது என்றும் எண்ணவேண்டும். இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளும் உணர்த்துகின்றன:

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-5) - ந தேவலோகா க்ரமணம் - இராமா! உன்னை விட்டு ஸ்ரீவைகுண்டம் செல்வதையும் நான் விரும்பவில்லை.

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-27) - பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா - நீ சீதையுடன் உள்ளபோது, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தபடி இருப்பேன்.
- ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (2 – 8, 9) - யத்ர குத்ர குலே வாஸோ யேஷு கேஷு பவோஸ்து மே தவ தாஸ்யைகபோகே ஸ்யாத் ஸதா ஸர்வத்ர மே ரதி: கர்மணா மநஸா வாசா சிரஸா வா கதஞ்சந் த்வாம் விநா நாந்யமுத்திச்ய கரிஷ்யே கிஞ்சித் அப்யஹம் - எனக்கு எந்தக் குலத்தில் பிறவி உண்டானாலும் அப்படியே இருக்கட்டும், யார் மூலமாகவேனும் பிறப்பு இருக்கட்டும், ஆனால் உன்னுடைய கைங்கர்யம் என்னும் இன்பத்தில் மட்டுமே எங்கும், எப்போதும் எனக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகவேண்டும். உன்னைத் தவிர மற்ற எந்த ஒரு தெய்வத்தையும் நான் எண்ணியபடி எனது சரீரம், மனம், வாக்கு, தலை போன்றவற்றால் எந்தச் செயலையும் செய்யமாட்டேன்.
- திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளும் ஈதே - தன்னுடைய மகிழ்ச்சிக்காக அவன் என்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்வதே எனக்குப் பலனாகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 82)

259. அநுகூலராகிறார் ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் இட்டுமாறினாற்போலே வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படியிருக்கும் பரமார்த்தர்.

அவதாரிகை - இப்படி திநசர்யையி லுத்தமான மங்களாசாஸநத்தினுடைய ஸ்வரூப விருத்தத்வ சங்கையைப் பரிஹரித்த வநந்தரம், “அநுகூல ஸஹவாஸம்” என்றவிடத்திற் சொன்ன அநுகூலருடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக அன்றாடம் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய விதிகளை உரைப்பதான சூர்ணை 243-ல் கூறப்பட்ட மங்களாசாஸநம் என்பது ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு முரணானது அல்லவோ என்று எழுந்த சந்தேகத்தை விலக்கினார். தொடர்ந்து அதே சூர்ணையில் அருளிச் செய்யப்பட்ட “அநுகூல ஸஹவாஸம்” என்ற தொடரை எடுத்துக்கொண்டு, அநுகூலர் என்பவர்களின் தன்மை என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அநுகூலராகிறார்) என்றது, ஜ்ஞானாதி வர்த்தகராகையாலே ஸஹவாஸ யோக்யராகக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட வநுகூலராகிறா ரென்றபடி. (ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்களாவன) தத்வயாதாத்மய ஜ்ஞானமும், பகவதேக விஷயையான பக்தியும், ததுபய கார்யமாய் வரும் பகவத் வ்யதிரித்த விஷயவிரக்தியும்; இவைதான் வைஷ்ணவ அலங்காரங்களிறே. இவற்றையிட்டிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக் கேற்றஞ் சொல்லுவது. ஆகையிறே, நாதமுநிகளுடைய

திவ்ய வைபவத்தை யருளிச்செய்கிற ஆளவந்தார் “அசிந்த்யாத்துதாக்கலிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே, அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே” என்றருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - (அநுகூலராகிறார்) - அனைவரது ஞானம் போன்றவற்றை வளர்ப்பவர்கள் என்பதால் பழகுவதற்கு ஏற்றவர்கள் என்று சூர்ணை 243-ல் கூறப்பட்ட அநுகூலர் ஆகிறார்கள். (ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களாவன) - உண்மையான பொருளை உள்ளது உள்ளபடி அறியவல்ல ஞானமும், ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே விஷயமாகக் கொண்ட பக்தியும், ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றின் மூலம் ஏற்படுவதான ஸர்வேச்வரன் நீங்கலாக உள்ள மற்ற விஷயங்களின் மீது ஈடுபாடு இல்லாத தன்மையும் ஆகும். இவையே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு ஏற்ற அலங்காரங்களாக உள்ளன. இவை மூலம் மட்டுமே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு ஏற்றம் கூறப்படுகிறது அல்லவா? நாதமுனிகளின் திவ்யவைபவத்தை அருளிச்செய்தபோது ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (1) – அசிந்த்யாத்துதாக்கலிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே, அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே - இப்படிப்பட்டது என்று மனதால் எண்ணி அளவிட இயலாததும், வியக்க வைப்பதும், எளிதாகக் கிட்டியதும் ஆகிய ஞானம் மற்றும் வைராக்யத்தின் குவியல் போன்று உள்ளவர்; ஆழ்ந்த பக்தியின் ஸமுத்திரமாகவே உள்ளவர் - என்று போற்றியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (இட்டுமாறினாப்போலே) என்றது, ஒரு பதார்த்தமிருந்த பாதரத்திலே பதார்த்தாந்தரத்தையிட்டு முன்பிருந்தத்தை மாற்றினா லதுவே யுள்ளதாய்த் தோற்றுமாப் போலே, இந்த ஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றும் ஏகாச்ரயகதமா யிருக்கச்செய்தே, இவற்றி லோரொன்றையே பார்க்குமளவில் ஒன்றையிட்டு மற்றையவற்றை மாற்றினாப்போலே இதுவே யிவ்வாச்ரயத்திலுள்ளதென்று தோற்றும்படி யிருக்கை. (வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கையாவது) – இவர்கள் வடிவு கண்டபோதே இவற்றோ டிவர்களுக் குண்டான ஸம்பந்தம் க்ரஹிக்கலாம்படி யிருக்கை. த்யாஜ்யோபாதேய விவேக பூர்வகமான பரிமாற்றத்தாலே, ஜ்ஞாநம் வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்; “ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:”, “காலுமெழா கண்ணநீரும் நில்லா” இத்யாதிப்படியே யிருக்கையாலே பக்தி வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்; இதர விஷயங்களைக் கடைக்கணியாம

லிருக்கையாலே வைராக்யம் வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்கள் மூன்றும் நவநவோந்மேஷ சாலிகளாய் வருகையாலே அபூர்வமான ஜ்ஞாநாதிகளையிட்டு பூர்வத்தி லவற்றை மாற்றினாப்போலே தங்கள் வடிவிலே யிவை காணலாம்படி யிருக்கும் பரமார்த்த ரென்னவுமாம். (பரமார்த்தர்) என்றது - ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையாலும் பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டப் பெறாமையாலும் இனியிதுக்கு மேலில்லை யென்னும்படியான ஆர்த்தியை யுடையவர்களென்கை.

விளக்கம் - (இட்டுமாறினாப்போலே) - ஒரு பொருள் இருந்த பாத்திரத்தில் வேறு ஒரு பொருளை வைத்துவிட்டு, இதுவரை இருந்து வந்த பொருளை மாற்றினாலும், முன்பு இருந்த பொருளே உள்ளதாகத் தோன்றுவது இயல்பாகும். இது போன்று ஞானம், பக்தி, வைராக்யம் ஆகிய மூன்றும் ஒரே ஜீவனில் உள்ளபோதிலும் இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றை மட்டுமே உள்ளதாகக் கண்டாலும், ஒன்றைத் தவிர்த்து மற்றொன்றைப் பார்ப்பதாகவே எண்ணுவது இயல்பாகிறது. (வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கையாவது) - இப்படிப்பட்டவர்களின் உருவத்தைப் பார்த்த உடனேயே இவர்களிடம் ஞானம், பக்தி வைராக்யம் உள்ளது என்று கூறும்படியாக உள்ளது. இவற்றைக் கைவிடவேண்டும், இவற்றைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்று தெளிவாக அறிந்து, அதன்படி நடந்து கொள்வதால், அவர்களுடைய ஞானம் என்பது அவர்களின் உருவத்திலேயே உள்ளதை எளிதாக உணரலாம். ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு: - ஸர்வேச்வரனையே எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகியபடி உள்ளவன் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-3-5) - காலுமெழா கண்ணீரும் நில்லா - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பக்தி என்பதையும் இவர்களது உருவத்திலேயே காணலாம். மற்ற விஷயங்கள் எதனையும் இவர்கள் காணாமல் உள்ளதால், இவர்களது வைராக்யம் என்பதையும் இவர்களுடைய உருவத்தில் காணலாம். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். இவர்களுக்கு உள்ள ஞானம், பக்தி மற்றும் வைராக்யம் ஆகிய மூன்றும் ஒவ்வொரு நொடியும் புதிதுபுதிதாகப் பெருகியபடி உள்ளது; ஆக புதிதாகப் பிறந்த ஞானம் போன்றவை மூலம் முன்பிருந்த ஞானத்தை மாற்றியமைத்தல் போன்றவற்றை இவர்களுடைய வடிவில் காணலாம். (பரமார்த்தர்) - ஸம்ஸாரத்தில் நிற்கின்ற நிலைமையை ஒவ்வொரு நொடியும்

பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல், ஸர்வேச்வரனை விரைத்து கிட்ட முடியாமல் உள்ளதால், “இதற்கும் மேல் படவேண்டிய துன்பம் ஏதும் இல்லை” என்று கூறலாம்படியாக உள்ள துன்பம் பொருந்தியவர்கள் என்று கருத்து.

260. ஒரு செய் நிரம்ப நீர் நின்றால் அசல் செய் பொசிந்து காட்டுமாபோலே இவையில்லாதார்க்கு மிவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே உறாவுதல் தீரக் கடவதாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இவர்களோட்டை ஸஹவாஸத்தால் ஸித்திக்கு மதேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஒரு செய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – மேலே கூறப்பட்டவர்களின் ஸம்பந்தம் காரணமாகக் கிட்டுவது என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஒரு வயலிலே நிறைய நீர் நின்றால் நீரற்று உறாவிக்கிடக்கிற அசல் வயல் ததாஸத்தியால் வந்த பொசிவாலே வாட்டமற்றுக் கிடக்குமாப்போலே, ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களாகிறவிலை யில்லாமையாலே ஸ்வரூபமுறாவிக்கிடக்கிறவர் களுக்கும் இவற்றால் பரிபூர்ணரான விவர்களோட்டை ஸஹவாஸ ரூப ஸம்பந்தத்தாலே இவற்றிலே சிறிதந்வயமுண்டாய் இவை நேராக வில்லாமையாலுண்டான வுறாவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்கை.

விளக்கம் - ஒரு வயலில் நீர் நிரம்ப உள்ளது என்னும்போது, அதன் அருகில் உள்ள நீர் இன்றி இருக்கும் வயலுக்கு, முதல் வயலில் இருந்து நீர் கசிவதால் ஏற்படும் தொடர்பு காரணமாக நீரின்றி உள்ள வயலானது வாட்டம் அடையாமல் இருக்கும். இந்த இரண்டாவது வயல் போன்று ஒரு சிலர் ஞானம், பக்தி, வைராக்யம் ஆகிய ஏதும் இல்லாமல் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை இழந்து இருக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்டவர்கள் இவை பரிபூர்ணமாக உள்ளவர்களுடன் ஸம்பந்தம் ஏற்படுத்திக் கொள்வதன் மூலம், இந்த மூன்றிலும் சிறிதளவு சேர்க்கை

ஏற்படுகிறது; இதன் மூலம் இவை இயல்பாக இல்லாத காரணத்தால் ஏற்படவல்ல ஸ்வரூபத்தின் அழிவு என்பது நீக்கப்படுகிறது.

261. ஆறு நீர் வரவணித்தானால் அதுக்கீடான அடையாளங்களுண்டாமாபோலே ப்ராப்தியணித்தானவாறே இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் தன்னடையே விளையக் கடவதாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - ஏதத் ஸஹவாஸத்தால் இப்படி உறாவுதல் தீர்ந்துகிடக்குமளவோ வென்னில்; இவ்வளவு மன்று, இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் ப்ராப்திக்கு முன்னே பூர்ணமாக விளைந்தறுமென்கிறார் (ஆறு நீர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஒரு சிலருக்கு ஏற்படவுள்ள ஸ்வரூப நாசம் என்பது ஞானம், பக்தி மற்றும் வைராக்யம் ஆகிய மூன்றும் உள்ளவர்களின் தொடர்பு காரணமாக விலகிவிடுமோ என்னும் சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார் - அவை விலகுவது மட்டும் அல்ல; இவை இயல்பாகவே இல்லாமல் உள்ளவர்கள், ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கு முன்பாகப் பரிபூர்ணமாக இவை நிறைந்துவிடும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது வற்றிக் கிடக்கிற ஆறு நீர் வரத்து ஆஸந்நமானவாறே தத்ஸூசகமான மணல் பொசிகை முதலான அடையாளங்களுண்டாமாப்போலே, பகவத் ப்ராப்தி ஆஸந்நையானவாறே தத்ஸூசமாகவிந்த ஜ்ஞாநாதி ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் ஸ்வயமேவ விளையக் கடவதாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - வற்றிக் கிடக்கின்ற ஓர் ஆற்றில் நீர்வரத்து ஏற்படுவதற்கு முன்பாக, அந்த நீர் வரப்போவதற்கு அடையாளமாக, மண்ணானது ஈரப்பசையை அடைதல் போன்ற தன்மைகளைக் கொள்கிறது. இது போன்றே ஸர்வேச்வரனை சேதநன் அடையும் காலம் நெருங்க நெருங்க, அதற்கு அடையாளமாக ஞானம் போன்றவை தாமாகவே அவனை வந்தடைந்துவிடும் என்று கருத்து.

262. இவற்றைக் கொண்டு சரமசரீரமென்று தனக்குத்தானே யறுதியிடலாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இவையிப்படி விளைந்து வரப்புக்கால் ப்ராப்தி அணித்தென்று தோற்றியிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவற்றைக்கொண்டு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஞானம் போன்றவை ஒருவனுக்கு உண்டாகும்போது அவன் ஸர்வேச்வரனை அடைகின்ற காலம் நெருங்கிவிடுகிறது என்று எப்படிக்கூற இயலும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி மேன்மேலும் புதுக்கணித்து விளைந்து வருகிற ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களைக் கொண்டு, “இனி நமக்கொரு சரீர பரிக்ரஹமில்லை, இது சரம சரீரம்” என்று தன் மநஸ்ஸுக்கே நிச்சயித்துக் கொள்ளலாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - இப்படியாகப் புதிதுபுதிதாக ஏற்படுகின்ற ஞானம், பக்தி மற்றும் வைராக்யம் ஆகியவை மூலம், “இனி நமக்கு அடுத்த சரீரம் (பிறவி) எடுக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இதுவே நமக்கு இறுதியான சரீரம்” என்று தனது மனமே நிச்சயம் செய்து கொள்ளலாம்படியாக ஆகிவிடும் - என்கிறார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 92)

1-8-6 கலந்தென்னாவி நலங்கொள் நாதன்

புலன்கொள் மாணாய் நிலங்கொண்டானே

பொருள் - நீருடன் நீர் கலந்து ஒரே நீராக நிற்பது போன்று எனது சரீரத்துடன் கலந்து, என்னுடைய ஆத்ம ஸ்வருபத்திற்கு உரியதான அடிமைத்தனம் என்னும் நன்மையை தனக்குப் பலனாகக் கொண்டான். இப்படிப்பட்ட என்னுடைய எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் அனைத்து இந்தரியங்களையும் தன்பக்கம் இழுக்கவல்ல வாமன ப்ரம்மசாரியாக நின்று பூமியைத் தன்னுடையதாக்கிக் கொண்டான் (இங்கு நிலம் என்பது அனைத்து உலகங்களையும் குறிப்பதாகும்).

அவதாரிகை - இப்படிக் கலந்து செய்ததென்? என்ன, “தேஹத்தளவிலே விரும்பி விட்டிலன்; என் ஆவி நலத்தையும் கொண்டான்” என்கிறார்.

பொருள் - ஒன்றாகக் கலந்து அவன் செய்தது என்ன என்று கேட்க, “சரீரத்தை மட்டும் விரும்பி அவன் நின்று விடவில்லை. என்னுடைய உயிரின் நன்மையையும் கைக் கொண்டான்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கலந்து இத்யாதி) என்னோடே ஒரு நீராகக் கலந்து, பின்னை என் ஆத்மாவினுடைய நற்சீவனைக் கொண்டான். அவ்வளவேயோ? (நாதன்) “என்னையாளுங்கொண்டு” என்கிறபடியே, நான் எனக்கு உரியேனாயிருக்கிற

இருப்பையும் தவிர்த்தான். இப்படி அகப்பட்டார் நீரேயோ என்ன, மஹாபலியும் அகப்பட்டான்; ஆவிநலம் கொடுத்திலன்; கழஞ்சு மண் கொடுத்தானித்தனை. ஸர்வேந்த்ரியாபஹார சஷமமான வேஷத்தைப் பரிசுரஹித்து, அவன் “என்னது” என்று அபிமாநித்திருக்கிற பூமியை அபஹரித்தான்.

விளக்கம் - (கலந்து) - என்னுடன் ஒன்றாக, நீருடன் நீர் கலப்பது போன்று கலந்தான். எனது ஆத்மாவின் இனிமையையும் கைக்கொண்டான். ஸௌசீல்யம் போன்ற தனது அகக்குணங்களைக் காண்பித்து எனது அக இந்த்ரியங்களை வசப்படுத்தினான்; ஸௌந்தர்யம் போன்ற தனது புறத்தன்மைகள் மூலம் எனது புற இந்த்ரியங்களைத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டான். அது மட்டுமே அல்ல. (நாதன்) - திருநெடுந்தாண்டம் (25) - என்னையாளுங்கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப நான் எனக்காக இருக்கும் நிலை என்பதையும் மாற்றினான்; நான் அவனுக்காக உள்ளபடிச் செய்தான். “இப்படி நீர் மட்டும்தான் அவனிடம் அகப்பட்டீரோ?”, என்று கேட்க விடை அளிக்கிறார். மஹாபலியும் அகப்பட்டான். அவன் தனது ஆத்மாவின் நன்மையை நாடிக் கொள்ளவில்லை; சிறிதளவும் மண் கொடுக்கவில்லை; அனைத்து இந்த்ரியங்களையும் அபகரிக்கவல்லதான திருஅவதாரத்தைக் கைக்கொண்டு, மஹாபலி “தன்னுடையது” என்று எண்ணியிருந்த பூமியை அவனிடமிருந்து அபகரித்தான் .

1-8-7 கொண்டான் ஏழ்விடை உண்டான் ஏழ்வையம்
தண்தாமஞ்செய்து என் எண் தானானானே

அவதாரிகை - ஆவிநலம் கொண்டுவிட்ட அளவேயோ? நித்யவியூதியில் பண்ணும் ஆதரத்தையும் என்பக்கலிலே பண்ணினான் என்கிறார்.

விளக்கம் - தனக்கு விருப்பமான விஷயத்தை அடையவிடாமல் தடுத்த விரோதிகளான ஏழு எருதுகளின் ப்ராணனைக் கொண்டவன்; ப்ரளய ஆபத்தின்போது ஏழு உலகங்களையும் தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றியவன்; ஸம்ஸாரிகளுக்கு இன்பம் அளிக்கவல்ல இடமான பரமபதத்தின் மீது எந்த அளவு விருப்பம் கொண்டுள்ளானோ அந்த அளவு விருப்பத்தை என்

மீதும் வைத்தான்; நான் அங்கு சென்று அவனை அனுபவிக்க எண்ணியது போன்று, அவன் இங்கு வந்து என்னை அனுபவிக்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (கொண்டான் ஏழ்விடை) “இன்ன படைவீட்டைக் கொண்டான்” என்னுமாபோலே, நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான வருஷபங்கள் ஏழையும் ஜயித்தான். (உண்டான் ஏழ்வையம்) ப்ரளயாபத்தில் பூமி தன் வயிற்றிலே புகாவிடில் தரியாதாப்போலே, தான் என்பக்கலிலே புகுந்தல்லது தரியாதானாய்க் கலந்தான். தனக்கு ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்குச் செய்யுமதும் செய்தான். தான் பண்ணும் ரசஷணம் விலக்காதார்க்குச் செய்யுமதும் செய்தான். அதுக்குமேலே, (தண் தாமம் செய்து) தட்பத்தையுடைத்தான தாமமுண்டு - பரமபதம்; அதில் பண்ணும் விருப்பத்தையும் என்பக்கலிலே பண்ணினான். தத்வியூதிகனாக என்னை ஆதரித்து என்றுமாம். (என் எண்தான் ஆனானே) நான் மநோரதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புநுந்தான் என்னுதல்; அன்றிக்கே, என் மநோரதத்தைத் தான் கைக்கொண்டான் என்னுதல்; அதாவது மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கிறே இவர் ஏகமெண்ணுவது; “கண்ணன் விண்ணார் தொழுவே சரிகின்றது சங்கம்” என்று நான் ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப் போகவேணும்” என்றும், “அங்கே அநுபவிக்கவேணும்” என்றும் ஆசைப்பட, அவன் “திருநகரியேறப் போக வேணும், ஆழ்வாரை அநுபவிக்க வேணும்” என்று பாரியாநின்றான்.

விளக்கம் - (கொண்டான் ஏழ்விடை) - “இந்த ராஜ்யத்தை வென்றான்” என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக, “இந்த ராஜ்யத்தை (வெற்றி) கொண்டான்” என்று கூறுவது வழக்கம். இதனைப் போன்று இவரும் “ஏழ்விடை கொண்டான்” என்கிறார். நப்பின்னை பிராட்டியுடன் தான் சேர்வதற்குத் தடையாக இருந்த ஏழு எருதுகளையும் வென்றான். (உண்டான் ஏழ்வையம்) - ப்ரளயத்தின்போது ஏற்பட்ட ஆபத்து காலத்தில் பூமியைத் தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் கொள்ளவில்லை என்றால், தான் உயிர் தாங்குவது கடினம் என்பது போன்று தவித்தான்; அதனைப் போன்றே தான் என்னிடம் கலக்கவில்லை என்றால் உயிர் தாங்குவது கடினம் என்று தவித்து என்னுள் கலந்தான். தனக்கு ஏற்ற சிநேகிதிகள் அனைவருக்கும் தான் என்ன செய்யவேண்டுமோ அவற்றைச் செய்தான்; அவர்களுடைய

விரோதியைப் போக்கியது போன்று எனது விரோதியையும் போக்கினான். அவர்கள் ப்ரளயத்தின்போது அழிந்துவிடாதபடி காப்பாற்றியது போன்று, அவனைப் பிரிந்து நான் அழிந்துவிடாதபடி தனது குணங்களை வெளிப்படுத்திக் காப்பாற்றினான். மேலும் என்ன செய்தான்? (தண் தாமம் செய்து) – மிகுந்த குளிர்ச்சியான இடம் உண்டு என்றால் அது பரமபதமே ஆகும். அதில் அவன் வைத்துள்ள விருப்பத்தை என் மீதும் வைத்தான். அல்லது இந்த உலகில் உள்ள என்னை அந்தப் பரமபதத்தில் உள்ளவன் என்றே எண்ணிக் கலந்தான். (என் எண்தான் ஆனானே) - நான் விரும்பியபடியே என்னுள் கலந்தான். அல்லது எனது எண்ணம் போன்றே, தான் என்னுள் கலக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அவன் கைக்கொண்டான். திருவாய்மொழி (9-8-7) - மாக வைகுந்தம் - பரமாகாசம் என்று போற்றப்படும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் காண்பதற்காகவே எனது நெஞ்சம் இரவும்பகலும் ஒரே போன்று நின்றது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் காண்பது என்பதே இவரது ஆசையாக உள்ளது. திருவிருத்தத்தில் (47) - “கண்ணன் விண்ணூர் தொழுவே சரிகின்றது சங்கம் - க்ருஷ்ணனின் இருப்பிடமான பரமபதத்தை எப்போதும் வணங்கி அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணியபடி உள்ளதால் உடல் இளைத்து, எனது வளைகள் கழன்று விழுகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப, “ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற்குச் சென்று சேரவேண்டும், அவனை அனுபவிக்க வேண்டும்” என்று நான் தவித்தபடி உள்ளேன்; அவனோ, “ஆழ்வார் திருநகரியைச் சென்று சேரவேண்டும், ஆழ்வாரைக் கலந்து அனுபவிக்கவேண்டும்”, என்று தவித்தபடி உள்ளான் என்கிறார்.

1-8-8 ஆனான் ஆனாயன் மீனோடேனமும்

தான் ஆனான் என்னில் தானாய சங்கே

பொருள் - பசுக்களைக் காப்பாற்றும்விதமாக அவன் இடையனாக நின்றான். மீனாகவும், வராகமாகவும் அவதரித்தான். இவற்றை என்னிடம் கொண்ட அன்பினால் செய்தான்.

அவதாரிகை - என்னைச்சுட்டி அவன் பிறந்த பிறவிகளுக்கு ஒரு முடிவில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - என்னைக் காரணம் காண்பித்து, எனக்காக என்று உரைத்து, அவன் எடுத்த பிறவிகளுக்கு எண்ணிக்கையே இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆனான் ஆனாயன்) இடையனாய்ப் பிறந்து, முடிகூட இராதே ஜாத்யுசிதமான கோரக்ஷணத்திலே அதிகரித்தான்; இடையனாய்ப் பிறந்த மெய்ப்பாடு. அவ்வளவிலேதான் விட்டானோ? (மீனோடு ஏனமும் தான் ஆனான்) கீழே க்ருஷ்ணாவதாரத்தைச் சொன்னார்; அது அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாயிருந்த வோபாதியிறே இவ்வவதாரங்களைப் பற்ற; ஸர்வாதிகனான தான் இவற்றோடு வைஜாதீயனானான்; அவன் க்ரமத்திலே பிறக்கச்செய்தே, அநுஸந்தாந்தத்தில் பதற்றத்தால் ஏககாலத்திலே இரண்டு அவதாரம் போலேயிருக்க அருளிச்செய்கிறார். (ஆனான்) வடிவும் செயலும் சொல்லும் தஜ்ஜாதீயர்க்கு அடுத்தவையாயிருக்கை. இவைதான் வித்யாவதாரங்கள். இதுக்கு அடி என்னென்னில், (என்னில் தானாய சங்கே) என்பக்கல் தனக்கு உண்டான ஸங்காதிசயத்தாலே என்னுதல்; என்னைக் குறித்து, தான் ஆனவை - தன் அவதாரங்கள், சங்கே - மஹாஸங்க்யை என்னுமத்தனை. அங்ஙனன்றிக்கே, சங்கே - மஹாஸங்க்யையளவோ? முடிவுண்டோ? “பஹூநி” என்னுமித்தனை.

விளக்கம் - (ஆனான் ஆனாயன்) - பசுக்களைக் காப்பாற்றும் ஆயன் அவன் ஆனான் என்று கருத்து. பசுக்களின் நாதன் இடையனாகப் பிறந்து, அந்தக் குலத்திற்கு ஏற்ப பசுக்களைக் காப்பாற்றி நின்றான். இது இடையனாகப் பிறந்த காரணத்தினால் ஆகும். அத்துடன் நின்றானா என்றால், இல்லை என்கிறார். (மீனோடு ஏனமும் தான் ஆனான்) - முதலில் க்ருஷ்ணாவதாரத்தை உரைத்தார். அவன் அயர்வறும் அமரர்களின் அதிபதியாக உள்ளபோதிலும், அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்ற காரணத்தினால், தன்னால் நியமிக்கப்படும் மீன் போன்றவைகளாகவும் அவதாரம் கொள்ள விருப்பம் கொண்டான். ஆகவே அவற்றை ஒத்த பிறவிகள் எடுத்தான். அவன் மீன், வராகம் போன்ற அவதாரங்களை ஒன்றாக எடுக்காமல் வரிசையாக, ஒன்றன் பின் ஒன்றாக

எடுத்தான்; ஆனாலும் இவர் ஏன் “மீனோடு ஏனம்” என்று ஒன்றாக அவதாரம் செய்தது போன்று உரைக்கிறார்? அவதார விஷயத்தில் ஆழ்ந்த அனுபவம் செய்துவிட்டதால், பதற்றம் அடைந்து, நிலைதடுமாறி ஒரே சமயத்தில் இரண்டு அவதாரங்களையும் எடுத்தது போன்று உரைத்தார். (ஆனான்) - இவன் வடிவம், செயல், சொல் ஆகியவை அந்தந்த பிறவிக்கு மேலோங்கியே உள்ளன. மத்ஸ்யம், கூர்மம் மற்றும் க்ருஷ்ண அவதாரங்கள் மூலம் மிகப் பெரிய சாஸ்திரங்கள் வெளிப்பட்டதால் இவை வித்யா அவதாரங்கள் ஆகும். எப்படி? மத்ஸ்ய அவதாரத்தில் மநு போன்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தான்; வராக அவதாரத்தில் ஸ்ரீபூமாதேவிக்கு உபதேசம் செய்தான்; க்ருஷ்ணனாக நின்று ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையை உபதேசித்தான். இந்த அவதாரங்களைக் காணும்போது அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாக நின்றது க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் மட்டுமே வெளிப்படுவதால் அதனை முதலில் அருளிச்செய்தார். இந்த அவதாரங்களை இவன் ஏன் எடுத்தான்? (என்னில் தானாய சங்கே) – என்னிடம் அவனுக்கு ஏற்பட்ட அளவு கடந்த அன்பு காரணமாகவே ஆகும் என்கிறார். இப்படியாக என் பொருட்டு அவன் எடுத்த அவதாரங்கள் கோடி, மஹாகோடி, சங்கம், மஹாசங்கம் என்று பலவாகும். அல்லது அந்த அவதாரங்களுக்கு முடிவு உள்ளதோ? கீதையில் (4-5) – பஹூநி - நான் பலவாகிறேன் – என்றான் அல்லவோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 56)

53. வாராயின முலையாளிவள் வானேர்தலைமகனாம்

சீராயின தெய்வநல் நல்நோயிது, தெய்வத் தண்ணந்துழாய்த்

தாராயினும் தழையாயினும் தண்கொம்பதாயினும்கீழ்

வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினும் கொண்டு வீசமினே.

பொருள் - இந்த நாயகியின் ஸ்தனங்கள் கச்சத்தினால் கட்டப்பட்டு நிற்கும்படியாக ஆயின. அப்படிப்பட்ட இந்த நோய் இவளுக்கு நித்யஸூரிகளின் தலைவனாகவும், திருக்கல்யாண குணங்கள் பல பொருந்தியவனும் ஆகிய தெய்வத்தால் வந்த மேன்மையான நோயாகும். இப்படிப்பட்ட தெய்வம் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஆவான். ஆகவே நீங்கள் செய்யவேண்டியது என்னவென்றால் - அவனது தொடர்பு கொண்டதாகவும், குளிர்ந்ததும், அழகியதும் ஆகிய துளசிமாலையையாவது அல்லது அதன் இதழ்களையாவது அல்லது குளிர்ந்த அதன் கட்டையையாவது அல்லது அதன் கீழ் உள்ள வேரையாவது அல்லது அந்தத் துளசி நிற்கின்ற இடத்தில் உள்ள மண்ணையாவது எடுத்துக்கொண்டு வந்து, அதன் காற்று இவள் மீது படும்படி வீசுங்கள்.

அவதாரிகை - இவளிருந்து பகட்டக் கேளாதிறேயது. காலமுமதுவேயாய் வர்ஷமும் மெய்யாய் நிலை நின்றவாறே அவன் வரவுகாணாமை இவள் மோஹித்தாள்; இவளுடைய ச்லாக்யத்தைக்கநுரூபமாக பந்துக்கள் கலங்கி வழியல்லாவழியே

பரிஹரிக்கவிழிய, இவள் ப்ரக்ருதியறிந்திருப்பாளொரு மூதறிவாட்டி, “நீங்கள் செய்கிறவிது பரிஹாரமன்று; இவள் பிழைக்கவேணுமாகில் நான் சொல்லுகிறபடியே இங்ஙனே பரிஹரிக்கப் பாருக்கோள்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - தாயானவள் அருகிலிருந்து இவளை மயக்கும்படி இது மழைக்காலம் அல்ல என்று உரைத்தாலும், மாறாமல் இருந்த உண்மையான மழைக்காலம் ஆகும். இந்த மழைக்காலம் உண்மையாகவே வந்ததால், மழை பெய்வதும் நிலைத்து நின்றது. ஆகவே இந்தக் காலத்தில் வந்துவிடுவதாகக் கூறிச் சென்ற தலைவன் வராத காரணத்தால், இவள் மயங்கி விழுந்தாள். இவள் மயங்கி விழுந்ததற்கான காரணம் என்ன என்று அறியாத உறவினர்கள் பலரும், இவளுக்கு இந்த நிலைமை, ஏதோ ஒரு சஷுத்ரதேவதையின் கோபத்தால் வந்தது என்று எண்ணிக் கலங்கினர். இவளைத் தெளியவைக்கும் பொருட்டு போகாத ஊருக்கு வழியைத் தேடுவது போன்று பல பரிகாரங்களில் இறங்கினர். அந்த நேரத்தில், அவ்வழியாகச் சென்ற ஒரு அறிவுள்ள பெண் இவளது நிலையை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தாள். அவள் அந்த உறவினர்களிடம், “நீங்கள் செய்கிற இந்தச் செயல்கள் ஏதும் இவளுடைய நிலைக்கான பரிகாரம் அல்ல. இவள் பிழைக்கவேண்டும் என்றால், நான் உரைக்கப்போவது போன்ற ஒரு பரிகாரத்தைச் செய்ய முயலுங்கள்”, என்று கூறி உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (வாராயின முலையாளிவள்) நீங்கள் செய்கிற விவ்விளையாட்டுக்கள் கொண்டு பரிஹரிக்கும் பருவமல்ல. காலசேஷபம் பண்ணாதே கடுக சிகித்ஸித்துக் கொண்டு நிற்கும்படியன்றோ விவள் பருவமிருக்கிறது. (வாராயின முலையாளிவள்) வாராலேயார்த்த முலை; வாராலே தாங்கப்பட்ட முலையையுடையவள். வாராலே தரித்தல், நாயகன் தன் மார்பாலே தரித்தல் செய்யுமித்தனைபோக்கி, இவள் தன்னாலே தரிக்குமளவல்ல. “என்னிவைதான் வாளாவெனக்கே பொறையாகி” என்னக்கடவதிறே. (கன்னவிலுங்காட்டகத்து) கல்லேயென்று சொல்லப்படுகிற காட்டுள்ளே. (ஓர் வல்லிக்கொடி மலரின்) ஒரு பூங்கொடியில் பரிமள ப்ரசுரமான மலரிலே. (நன்றறுவாசம்) அநுபபுத்தமான செவ்விப் பரிமளத்தை. (மற்றாரானுமெய்தாமே) போக்தாக்கள் புஜிக்கப் பெறாதே. (மன்னும் வறுநிலத்து வாளாங்குகுத்தது போல்)

தான் முளைத்த வெறுந்தரையிலே யொரு ப்ரயோஜநமில்லாதபடி வ்யர்த்தமே மீளவெடுக்க வொண்ணாதபடி மங்குமாபோலே, (என்னுடைய பெண்மையுமென் னலனு மென் முலையும்) அக்கொடியும் பூங்கொத்தும் பரிமளமுமிருக்கிறபடி. (மன்னுமலர்மங்கைமைந்தன்) ப்ரணயதாரையில் பெரியபிராட்டியாரோடே ச்ரோத்ரியானவனே வேணுமிவளுக்குத் தேசிகனாம்போது. (கணபுரத்துப் பொன்மலைபோல் நின்றவன்தன்) பெரியபிராட்டியுந்தானுமாய் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருக்க வொண்ணாது, திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து நிற்கிறவனாக வேணும், (பொன்னகலந்தோயாவேல்) அவனுடைய வீறுடைத்தான மார்விலே யணைக்கப் பெற்றுத் தன்னுடைய க்லேசந் தீராவாகில், (என்னிவைதான் வாளா) இவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டிக்கு ஒரு ப்ரயோஜநம் வேண்டாவோ? (எனக்கே பொறையாகி) இருவர்கூட தரிக்கிறவித்தை நானொருத்தியும் எங்ஙனே தரிக்கும்படி. எனக்கேதான் சுமையாயிடுக, இவைதான் முதுகிலேயாகப் பெற்றோமாகில்; கண்காணவிருந்து செவ்வியழிய வேணுமோ? (மூவாமைக் காப்பதோர் மன்னு மருந்தறிவீரில்லையே) இதுக்கு பட்டர், “நாட்டிலோ ராந்தராளிக ரில்லையோ, என்கிறார் காண்” என்றருளிச்செய்தார். “இவ்வார்த்தை கேட்டபோது பிள்ளை திருநறையூரையை ருள்ளிட்டாரடைய நாலைந்து நாழிகைபோது வேறொரு வார்த்தைக்கிடங்கொடாதே கொண்டாடியவர்கள் பட்டது காணும்” என்று ஜீயரருளிச் செய்வார்.

விளக்கம் - (வாராயின முலையாளிவள்) - நீங்கள் செய்கின்ற முரட்டுத்தனமானதும், தாழ்ந்ததும் ஆகிய இந்த சுஷுத்ரதேவதை பரிகாரங்கள் எதனையும் ஏற்கும் நிலையில் இவள் இல்லை. ஆகவே சற்றும் பொழுதை வீணாக்காமல், காலதாமதம் செய்யாமல் மிகவும் விரைவாக இவளது நோய்க்கு ஏற்ற சிகிச்சை செய்யும்படியாக அல்லவோ இவளது நிலைமை உள்ளது? (வாராயின முலையாளிவள்)) - “வாராயின் முலையாள் இவள்” என்பதற்கு இரண்டு பொருள் உண்டு. வார் என்றால் கச்சை, அதாவது கச்சையால் தாங்கப்படும் ஸ்தனங்கள் கொண்டவள் என்பது முதல் பொருள்; அந்தக் கச்சை என்பது, “இவளுடைய ஸ்தனங்களுடன் நான் தொடர்பு கொண்டு அதனால் எனது ஸ்வரூபம் விளங்கும்படி ஆகவேண்டும்”, என்று எண்ணும்படியான ஸ்தனங்கள் கொண்டவள் என்பது இரண்டாம் பொருள். நாயகன் தனது மார்பினால்

அணைத்துக்கொண்டால் மட்டுமே இவள் தரித்திருப்பாள் அல்லாது தானாகவே தரிப்பவள் அல்லள். இதற்கு திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பாசுரத்தைக் கூறுகிறார். பெரியதிருமடல் (91) - என்னிவைதான் வாளாவெனக்கே பொறையாகி - அவன் வந்து அணைத்துக் கொள்ளாதபோது இந்த ஸ்தனங்கள் எனக்கு வீணான பாரமாகவே உள்ளன - என்றது காண்க. இங்கு கீழே காணப்படும் பெரியதிருமடல் (88-92) வரிகளுக்கான வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்கிறார்:

கன்னவிலும் காட்டகத்தோர் வல்லிக் கடிமலரின்
நன்றறு வாசம் மற்று ஆரானும் எய்தாமே
மன்னும் வறுநிலத்து வாளா ஆங்கு உகுத்ததுபோல்
என்னுடைய பெண்மையும் என் நலனும் என் முலையும்
மன்னுமலர்மங்கை மைந்தன் கணபுரத்துப்
பொன்மலை போல் நின்றவன் தன் பொன்னகலம் தோயாவேல்
என்னிவைதான் வாளா எனக்கே பொறையாகி
முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக் காப்பதோர்
மன்னு மருந்து அறிவீர் இல்லையே

இனி இதற்கான வ்யாக்யானம் தொடங்குகிறது. (கன்னவிலுங்காட்டகத்து) - கற்கள் பலவும் நெருக்கமாக உள்ள காட்டிற்குள். (ஓர் வல்லிக்கொடி மலரின்) - அங்குள்ள ஒரு மலர்கள் நிறைந்த கொடியில் காணப்படும் நறுமணம் நிறைந்த மலர் ஒன்றில். (நன்றறுவாசம்) - அந்த மலரின் மிகவும் சிறந்த நறுமணத்தை. (மற்றாரானுமெய்தாமே) - தனக்காகக் கொள்ளாமல் மற்றவர்களுக்கான அந்த நறுமணத்தை அந்த மலர் கொண்டுள்ளபோதிலும், அதனை அனுபவிக்கவேண்டியவர்கள் யாரும் அனுபவிக்காமல். (மன்னும் வறுநிலத்து வாளாங்குகுத்தது போல்) - தான் வளர்ந்த அந்தக் காட்டின் தரையில் எந்தவிதமான உபயோகமும் இல்லாமல், மீண்டும் பயன்படுத்த இயலாமல் அந்த மலர்கள் விழுந்து அழிகின்றன. இதனைப் போன்றே எனது நிலையும் உள்ளது, எப்படி? (என்னுடைய பெண்மையுமென் னலனு மென் முலையும்) - அந்த மலர்கள் நிறைந்த கொடி போன்று என் பெண்மையும், மலர்க்கொத்துக்கள் போன்று எனது நலனும், நறுமணம் போன்று எனது ஸ்தனங்களும் உள்ளன. சரி, அந்த நறுமணம் போன்று

இவை எப்படி வீணாகின்றன என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (மன்னுமலர்மங்கைமைந்தன்) - இங்கு கொடி என்பதை ஜீவன் என்றும், மலர் என்பதை ஞானம் என்றும், நறுமணம் என்பதைப் பக்தி என்றும் கொள்க. ஆக இவளுடைய ஞானம் என்பது பக்தி போன்றவையாக வெளிப்படும்போது, அதன் மூலமாக அனுபவிப்பதற்குப் பெரியபிராட்டியுடன் கூடியபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனே தேவைப்படுகிறான் என்று கருத்து. (கணபுரத்துப் பொன்மலைபோல் நின்றவன்தன்) - பெரியபிராட்டியும் தானுமாக ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நிற்காமல், இவளுக்காகவே ஓடி வந்து திருக்கண்ணபுரத்தில் நிற்கவேண்டும். (பொன்னகலந்தோயாவேல்) - அவனுடைய வீரமும் மென்மையும் ஒன்றாகப் பொருந்தியுள்ள திருமார்பில் நான் அணைக்கப்பட்டு எனது துன்பங்கள் அனைத்தும் தீரும்படி ஆகவேண்டும், இல்லையென்றால், (என்னிவைதான் வாளா) - இந்த ஸ்தனங்கள் எதற்காகப் படைக்கப்பட்டன? இவற்றுக்கு ஏதேனும் பலன் இருக்கவேண்டாமா? (எனக்கே பொறையாகி) - நானும் அவனுமாகச் சேர்ந்து தாங்க வேண்டிய இவற்றை நான் ஒருவளாக எப்படித் தாங்கி நிற்பது? இவை எனக்கு பாரமாகவே ஆகிவிடும். இவற்றின் அழகு அழிவதை எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலும்? இவை கண்களால் காண இயலாதபடி முதுகில் இருந்தாலாவது இவற்றின் அழகு அழிவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலும்; ஆனால் கண் முன்பாக இருந்து அழகு குறைவதைக் காண இயலுமோ? (மூவாமைக் காப்பதோர் மன்னு மருந்தறிவீரில்லையே) - இவ்விதமாக இவை அழகு குறையாமல் தடுப்பதற்குச் சிறந்த மருந்தை யாரும் அறிவார் இல்லையே என்கிறார். இதனைக் கேட்ட ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர், “இந்த நாட்டில் ஓர் ஆந்தராளிகர் = தலைவன் தலைவிக்கு இடையே ஏற்படும் ஊடலைத் தீர்த்து வைப்பவர்கள் இல்லையோ? என்று நாயகி கேட்கிறாள்”, என்று உரைத்தார். இப்படியாகப் பட்டர் - ஆந்தராளிகர் - என்று ஒரு வார்த்தையை உபயோகித்து விளக்கியதைக் கேட்ட பிள்ளை திருநறையூர் அரையர் உட்பட பலரும் மிகவும் மகிழ்ந்து, நாலைந்து நாழிகைகள் வேறு எதனையும் உரைக்காமல், பட்டரின் மதியைக் கண்டு கொண்டாடியபடி நின்றனராம்.

வ்யாக்யானம் - “வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன்” என்கிற பாட்டை பட்டரருளிச் செய்த சில வார்த்தைகளைக் கேட்டு “இதுக்கு முன் போராசார்யர்கள் பக்கலிலுமிவ்

வார்த்தை கேட்டறியோம்” என்று கொண்டாட; “பிள்ளாய்! பண்டுமிப்படிச் லாகித்தாருண்டுகாணும்; ஒரு திரயக்கை வளர்த்துத் திருநாமங்களைக் கற்பித்துப் பின்னையது சொல்லக்கேட்டு அதன் காலிலே விழுந்தாருமுண்டு காணும்” என்றருளிச்செய்தார். “நீருமக்கு வேண்டின நிலையிலே ஹேதுக்களை வையும், உம்மை யநுபவிக்கிறவிது இழுவாதொழியு மத்தனையே வேண்டுவது” என்றாராம். உடையார் ஸுப்ரஹ்மண்யபட்டர் எம்பெருமானாரெழுந்தருளியிருக்கிற காலத்திலே இங்கே வந்து திருப்புன்னைக் கீழே பெருமாளை ஸேவித்திருக்க எம்பெருமானாரைச் சிலர் வந்தநுவர்த்திக்கிறபடியைக் கண்டு, “ஜீயரே! நான் கேட்க வேண்டியிருக்கிறதொரு வார்த்தையுண்டு” என்ன; “அதேது” என்ன; “ஸர்வேச்வரன் திருமுன்பே நம்மைச் சிலர் தண்டனிடா நின்றார்கள், அவர்களும் விவக்ஷிதராயிரா நின்றார்கள்; நாமும் அதுவேண்டா என்கிறிலோம்; இதுக்கடியென்” என்ன; “இதுதான் கேட்கவேண்டுவதொரு வார்த்தையாகிலும் நீர்கேட்குமதென்” என்றருளிச்செய்தார். “எனக்கு வாசியென்” என்ன; “நீர் ராஜஸேவை பண்ணித் திரிந்தவரன்றோ; ராஜாவின் பக்கலிலே யொருவன் கார்யங் கொள்ளவந்தால், அவனுடைய பாதுகைகளை யெடுத்துத் தலையிலே வைத்துக்கொள்ளாநின்றால் - அவை தன்னைத் தலையிலே வைக்கவேண்டா - என்னுமோ? அவன்தான் அவற்றை கொண்டாடுகிறனோ? அவற்றைக் கொண்டாடுகிறானாகில் அவைதான் கார்யஞ் செய்யவேணுமிறே, ஆனபின்பு இத்தால் ப்ரீதனாவான் ராஜாவேயன்றோ என்றருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - இங்கு பட்டரின் ஆசார்யனுக்கு ஒத்த நிலையில் உள்ள பிள்ளை திருநறையூர் அரையர் பட்டரைக் கொண்டாடியது சரியோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு ஓர் உதாரணம் காண்பிக்கிறார். திருநெடுந்தாண்டகம் (14) - வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன் - என்ற பாசுரத்திற்கான விளக்கத்தைப் பட்டர் ஒருமுறை தனது சீடர்களிடம் கூறிக் கொண்டிருந்தார். இதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பிள்ளை திருநறையூர் அரையர், “இப்படிப்பட்ட அருமையான விளக்கங்களை இதற்கு முன்பு நம்முடைய எந்த ஆசார்யர்களிடமும் நாம் கேட்டதில்லை”, என்று பட்டரைக் கொண்டாடினர். அப்போது ஒரு சிலர், “பட்டரைக் காட்டிலும் வயதிலும் ஞானத்திலும் மூத்தவராகிய பிள்ளை திருநறையூர் அரையர் இவ்விதம் பட்டரைக் கொண்டாடியது சரியோ?”, என்ற

கேள்வியை எழுப்பக்கூடும் என்று பிள்ளை திருநறையூர் அரையர் உணர்ந்தார். இதனால் அவர் பட்டரிடம், “பிள்ளாய்! இவ்விதம் முன்பு தங்களது சிஷ்யர்களை ஆசார்யர்கள் இவ்விதம் கொண்டாடி மகிழ்ந்துள்ளனர். இதற்குப் பல நிகழ்வுகள் உள்ளன. இங்கு நீவிர் உரைத்து வந்த திருநெடுந்தாண்டகத்தின் பாசுரத்தில் (14), பரகாலநாயகி ஒரு கிளியை வளர்த்து வந்தாள். அந்தக் கிளிக்கு ஸர்வேச்வரனின் திருநாமங்களைக் கற்பித்தாள். அந்தக் கிளியானது அந்தத் திருநாமங்களை ஒரு வார்த்தை மாறாமல் உரைப்பது கேட்டு அதன் காலில் விழுந்தாள் அல்லவோ?”, என்று அருளிச்செய்தார். இதனைக் கேட்ட பட்டர் அரையிடம், “ஸ்வாமி! நீவிர் எம்மை எந்த நிலையில் வைத்து வேண்டுமானாலும் கொண்டாடியபடி இருப்பீராக. ஆனால் உம்மை நாங்கள் எப்போதும் எங்கள் மத்தியில் அனுபவித்தபடி இருக்கின்ற நிலையை மட்டும் எங்களுக்கு மாறாமல் இருக்கும்படியாகப் பார்த்துக் கொள்வீராக”, என்றார்.

அடுத்து ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டபடி உள்ளவர்களைக் கொண்டாடுதல் என்பதன் மூலம் ஸர்வேச்வரன் மகிழ்ச்சி அடைகிறான் என்பதை மேலும் ஒரு நிகழ்வு மூலம் காண்பிகிறார். ஒருமுறை திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் உள்ள சந்திர புஷ்கரிணியின் கரையில் உள்ள திருப்புன்னை மரத்தின் கீழ் எம்பெருமானார் அமர்ந்திருந்தார். அங்கு அரங்கனும் எழுந்தருளியிருந்தான். அப்போது அங்கு வந்து சிலர் எம்பெருமானாரின் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினர். இதனை உடையார் ஸுப்ரஹ்மண்ய பட்டர் என்னும் ஓர் அரசாங்க அதிகாரி பார்த்தார். அவர் எம்பெருமானாரிடம், “ஸ்வாமி! நான் தங்களிடம் ஒன்று கேட்க வேண்டும்”, என்றார். உடனே உடையவர், “என்ன, அது என்ன”, என்றார். இதற்கு அந்த அதிகாரி, “ஸர்வேச்வரனான ஸ்ரீரங்கநாதன் முன்பாகவே ஒரு சிலர் தங்களது திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினர். அவர்கள்தான் இவ்விதம் ஏதும் அறியாமல் செய்தார்கள்; நீவிர் அனைத்தும் அறிந்தவர்; அவர்களை வேண்டாம் என்று தடுப்பதை நான் காணவில்லையே; இது ஏன்; அவர்களைத் தடுக்காமல் இருந்ததன் காரணம் என்ன?”, என்றார். இதனைக் கேட்ட உடையவர், “இந்தச் சந்தேகத்தை மற்றவர்கள் கேட்கலாம். ஆனால் நீவிர் இதனைக் கேட்பது சரியல்ல”, என்றார். இதற்கு அந்த அதிகாரி, “மற்றவர்களுக்கும் எனக்கும் என்ன வேறுபாடு?”, என்றார். இதற்கு எம்பெருமானார், “நீவிர் அரசனுக்கு ஏற்ற ஊழியம் செய்பவர்

அல்லவோ? அரசனிடம் ஒருவன் ஏதேனும் உதவி கேட்டு அரசவைக்கு வந்தால், அவன் அரசனின் பாதுகைகளை எடுத்துத் தன் தலையில் வைத்துக் கொள்வதை நீவிர் பார்த்திருப்பீர். அப்போது அந்தப் பாதுகைகள் - எங்களைத் தலையில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டாம் - என்று கூறுமோ? அல்லது அங்கு அவன் உண்மையாக அந்தப் பாதுகைகளையா கொண்டாடுகிறான்? அல்ல. அப்படியே அவன் பாதுகைகளைக் கொண்டாடினால், அவற்றால் அவனுக்கான உதவியைச் செய்ய இயலுமோ? ஆக இவ்விதம் செய்வதால் அரசன் மனம் மகிழ்ந்து அவனுக்கு உதவி செய்கிறான் அன்றோ? (இது போன்றே அடியார்களைக் கொண்டாடும்போது அரசர்கள் மகிழ்கிறான் என்று கருத்து)", என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (வாராயின முலையாளிவள்) வார்தான் இம்முலையோடே ஸம்பத்தித்து ஸ்வரூபம் பெறும்படியான முலையையுடையவளென்னவுமாம்; நாயகன் தானுமீம் முலையோடே யணைந்திறே தன் ஸ்வரூபம் பெறுகிறது. "அகலகில்லேனிறையும்" என்றும், "ந ச ஸீதா த்வயாஹிந:" என்றுமிநே யங்குள்ளார்படி. நோவுக்கு ஹேதுபூதனானவனுக்கும் நோவுக்குமுண்டான அவிபாகத்தாலே (வானோர்தலைமகனாம் சீராயின நல்நோய்) என்கிறது. (சீராயின) கனவியநோய். ஒருவரால் பரிஹரிக்கிறோமென்று தொடங்க வரிய நோய். (தெய்வநோய்) அப்ராக்குதமான நோய். (நல்நோய்) கைக்கூலி கொடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் நோய். அன்றியே, நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான மேன்மையையும் கல்யாண குணங்களையுமுடைய பரதேவதையடியாக வந்த நோயென்னுதல்.

விளக்கம் - (வாராயின முலையாளிவள்) - இவளுடைய கச்சையானது இவளது ஸ்தனங்களுடன் ஸம்பந்தம் ஏற்படுத்திக் கொள்வதன் மூலம் தங்களது ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெறும்படியான ஸ்தனங்கள் கொண்டவள். நாயகனும் இந்த ஸ்தனங்களை அணைத்துக் கொண்டால் மட்டுமே தனது ஸ்வரூபம் பெறுகிறான் என்றுள்ள ஸ்தனங்கள். இது போன்றே இவளும் அவனைத் தவிர்த்து தரிக்கமாட்டாள் என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் இறையும் - அவனைவிட்டு ஒருநொடி கூட அகலமாட்டேன் -

என்றும், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (53-31) - ந ச ஸீதா த்வயாஹிந: - உன்னைப் பிரிந்து சீதையும் ஒரு நொடி கூட தரிக்கமாட்டாள் - என்றும் கூறப்பட்டது காண்க. இவளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள - இந்த நோய்க்குக் காரணமாக உள்ளவனுக்கும், இவளது நோய்க்கும் உள்ள தொடர்பின் காரணமாகவே - வானோர் தலைமகனாம் சீராயின நல்நோய் - என்கிறார். (சீராயின) - எங்கும் பரவியுள்ள நோய். நாங்கள் இவளை இந்த நோயிலிருந்து மீட்கிறோம் என்று யாராலும் கூற இயலாதபடி உள்ள அரிய நோய். (தெய்வநோய்) - இந்த உலகில் உள்ள எந்த ஒரு பொருளின் காரணமாகவும் ஏற்பட்ட நோய் அல்ல. (நல்நோய்) - மிகுந்த முயற்சிகள் எடுத்து, வலிய நாமாகவே பெற்றுக் கொள்ளவேண்டிய நோய். அல்லது நித்யஸூரிகளின் நாயகன் என்ற மேன்மை, திருக்கல்யாணகுணங்கள் என்பது பொருந்திய பரம்பொருளால் வந்த நோய்.

வ்யாக்யானம் - (தெய்வத் தண்ணந்துழாயித்யாதி) இந்நோய்க்கும் இவளுக்குப் பரிஹரிக்கிற உங்களுக்கும் அநுரூபமாகப் பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். “தேவதாந்தர கடாசுஷ கௌலீநா:” என்று அது குடிப்பழியிறே. (தெய்வமித்யாதி) அவன் திருமேனியில் ஸ்பர்சத்தாலே அவன் தன்னோபாதியும் ச்லாக்யமாயிருந்துள்ள திருத்துழாயில் தாராகிலுமாம், அதில் தழையாகவுமாம், அதிற்கொம்பாகவுமாம், கீழ்வேராகவுமாம், அத்தோடு ஸம்பந்தித்த மண்ணாகிலுமாம், ஏதேனுமொன்றைக் கொண்டு வந்து பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். இதர ஸ்பர்சங்கள் தூரப்போந்ததும் பாதகமாமபோலே பகவத் விஷயத்தில் தூரேயுண்டான ஸம்பந்தமும் நோவுக்குப் பரிஹாரமாமிறே; ஸ்பர்ச வேதியாகையாலே, இவ்வருகே போரப்போர உறைத்திருக்குமிறே. “தம்மடியாரடியார்” இத்யாதிவத்.

விளக்கம் - (தெய்வத் தண்ணந்துழாயித்யாதி) - இந்த நோய்க்கும், இவளைக் காப்பாற்ற முயலும் உங்களுக்கும் உங்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி இவளைக் காப்பாற்ற முயலுங்கள். இது போன்று மற்ற தேவதைகளை நாடாதீர்கள். தேவதாந்தர கடாசுஷ கௌலீநா: - மற்ற தேவதைகளின் கடாசுஷம் என்பது குலத்திற்கே பெரும் தோஷத்தை அளிப்பதாகும். (தெய்வமித்யாதி) - அவனுடைய திருமேனியுடன் தொடர்பு உள்ளதால் அவனுடைய ஸ்வபாவங்கள் அனைத்தையும் கொண்டு, அவன் போன்றே உள்ள துளசியின் இலைகள், அதன்

கிளைகள், கீழே உள்ள வேர், அந்த வேருடன் தொடர்புடைய மண் என்று எதனையாவது கொண்டு வந்து இவளைக் காப்பாற்ற முயற்சி செய்யுங்கள். அவனுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற துளசியின் இலைகள் தொடங்கி, அது முளைத்த மண் முடிய வந்துவிட்டார்; அவனுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற துளசி இலையிலிருந்து இத்தனை தூரமாக உள்ள பொருள்கள் இவளது நோயை விலக்குமோ என்ற சந்தேகம் எழலாம்; அதாவது துளசி இலை அவனுடன் நெருங்கின தொடர்புடையது, மண் என்பது நீண்ட தூர ஸம்பந்தம் மட்டுமே உடையதாகிறது என்று சந்தேகம் எழுகிறது. இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். மற்ற மருந்துகளை நோயிலிருந்து தூரமாகக் கொண்டு சென்றால் பாதகமே உண்டாகும் (தேவதாந்தரங்களைக் கொண்டாடிவிட்டு, அவற்றை விட்டு அகன்று செல்ல முயன்றால், அவற்றின் கோபம் காரணமாக பாதகமே உண்டாகும்); ஆனால் பகவத் விஷயத்தில் தூரமாக உள்ள ஸம்பந்தம் கூட நோயைத் தீர்க்கவல்ல ஒன்றாகும் என்று கருத்து. திருவாய்மொழி (3-7-9) எந்தை பிரான் தனக்கு அடியார் அடியார் தம் அடியார் அடியார் தமக்கு அடியார் அடியார் அடியோங்களே - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனின் ஸம்பந்தம் நேரடியாகவோ அல்லது அந்தத் தொடர்பைப் பரம்பரையாகப் பெற்று வந்துள்ள பாகவதர்களின் ஸம்பந்தம் மூலமோ பெற்றாலும் போதுமானது - என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்